

časopis Socialistické organizace pracujících – sekce Ligy za 5. internacionálu

Zastavme plány na vybudování americké základny v ČR!

Jednání mezi americkou a českou vládou o umístění protiraketové základny USA v České republice probíhají již od roku 2002. Dosud se však vedou ukrytá před očima veřejnosti, až v poslední době, kdy informace prosákla, se média začala tématu věnovat. V době před letošními parlamentními volbami se dokonce jednání na čas přerušila, aby plány na postavení základny neovlivnily výsledky voleb. „Požádali jsme Američany, aby ještě počkali,“ prohlásil již po volbách MfD nejmenovaný politik.

Když však ve volbách vyhrála pravicová, zřízení základny nakloněná ODS, obnovila se jednání v daleko větším měřítku. V takovém, že už se to nedalo tajit. Američtí experti už i navštívili Česko a vybírali si ze tří míst, kam svoji raketovou základnu umístí.

O podobě, rozsahu a výzbroji základny však, i přes nynější zájem médií, nemají čeští obyvatelé téměř žádnou představu. Z kusých informací, které nám poskytují, nevyplývá téměř nic. Celá „veřejná debata“ se omezuje pouze na prohlášení politiků a na několik článků v tisku. Zatím-ministr Cyril Svoboda pro jistotu alibisticky prohlásil, že sám nemá potuchy, zda tu budou rakety či jen radar.

Podle Američanů má být základna v Česku součástí protiraketového deštníku, jenž má chránit území USA před útokem raket dlouhého doletu, které by na ně vyslaly nepřátelské státy. Jak poukazují i mnozí experti, proti raketám z Íránu či Severní Koreje by bylo umístění v ČR nesmyslné. Ochrana území USA je jen záminkou, jde pouze o zájmy USA ve světě, o upevnění pozice imperialistického

světového hegemonu, zvláště vůči svým imperialistickým soupeřům – Rusku a EU.

Požadujeme referendum!

Ihned poté, co zprávy o plánované základně pronikly do médií, bylo jasné, že drtivá většina obyvatel ČR je proti základně. Průzkumy ukázaly na číslo 83%. Je proto nanejvýš pravděpodobné, že v případném referendu by lidé veškeré plány na vybudování základny jednoduše smetli.

Není ale jisté, jestli se budou moci v referendu vůbec vyjádřit. Parlamentní volby totiž „vyhrála“ ODS, jejíž předseda a aspirátor na premiéřské křeslo Mirek Topolánek mnohokrát potvrdil, že s celým projektem absolutně souhlasí a referendum odmítá. Příznačný je i postoj KDU-ČSL, tlumočený slovy ministra zahraničí Cyrila Svobody: „Česká republika by se měla zapojit do protiraketového systému. ...O základně by měl rozhodnout parlament ve spolupráci s vládou. Základní rozhodnutí z naší strany musí padnout již na podzim tohoto roku a referendum v takto krátkém termínu nelze zorganizovat.“ Sociální demokracie a Zelení váhají, ale můžeme u nich očekávat zásadové postoje? Vždyť to konečně byly vlády ČSSD, které jednání s USA začaly.

Jedinou parlamentní stranou, která zatím základnu explicitně odmítá, je KSČM.

Jak dál?

Je zřejmé, že referendum nám nebude dáno dobrovolně. Ale to neznamená, že nemáme možnost ho dosáhnout. Musíme ale za tím účelem vybudovat masové hnutí proti základně, schopné rozhodně vystupovat v jednotné akci. To s 83% obyvatel nesouhlasících se základnou rozhodně není nemožné, naopak.

Hnutí proti základně již v Česku vzniklo. Vznikla iniciativa Ne základnám! (<http://www.nezakladnam.cz>) sdružující přes třicet různých organizací, která vytvořila petice a organizuje demonstrace. Klíčem k jejímu úspěchu je zapojení co největšího počtu organizací i jednotlivců do hnutí a pokračování v akcích dokud se bude otázka základny rozhodovat.

Čeští a američtí politici si nejspíš mysleli, že mohou prosadit umístění vojenské základny v Česku bez bojů a protestů obyvatelstva. Je jenom na nás zda se podaří vybudovat hnutí, které se razantně postaví proti a zamezí vzniku raketové základny na našem území.

Ne základně v celé Evropě!

Pokud se nám to podaří, není ještě úplně vyhráno. Kromě Česka se od začátku uvažovalo i o Polsku, které sice nemá stejnou kvalitní infrastrukturu, zato je blíž k Rusku. Nicméně i v Polsku je proti umístění základny odpor. Právě negativní stanoviska obyvatelstev těchto států vedly Pentagon k tomu, že začal uvažovat i nouzovém řešení: Velké Británii.

Americká základna je pochopitelně využitelná místními vládnoucími třídami k zásahům proti místním nepokojům. Ze strategického hlediska je ale pro Spojené státy nejdůležitější, aby byla v Evropě vůbec postavena. Proto se musí boj proti základně přesunout i na celoevropskou úroveň. A nástroj k tomu máme – Evropské sociální fórum, které by mělo potenciál aktivity proti základně demokraticky koordinovat na úrovni celého kontinentu, a zároveň zahájit kampaň za zrušení všech základen USA v Evropě, od Turecka po Německo!

ZASTAVME IZRAELSKOU AGRESI!

Solidaritu s libanonským a palestinským odporem!

Po čtyři týdny útočila armáda Izraele, vybavená nejmodernějšími zbraněmi od svých imperialistických pánů, na Libanon. Výsledkem tohoto tažení je 1181 mrtvých, 900000 lidí (čtvrtina obyvatelstva Libanonu) vyhnaných válkou z domova a škody, které bude Libanon odstraňovat roky.

Vlády Izraele i Libanonu sice přijaly rezoluci OSN, ale než vstoupila v platnost, Izrael svou destruktivní činnost ještě znásobil a poté co vstoupila v platnost, Izrael klid zbraní soustavně porušuje. OSN se zase jednou ukázalo být ničím více než loutkou v rukou imperialismu. Mají přijít „mírové“ jednotky – jakmile dosáhnou sionistě svých cílů, aby zajistily zájmy Izraele a imperialismu.

Izraelská vláda tvrdí, že tuto válku vede jen a pouze kvůli obraně před útoky Hamásu na palestinských okupovaných územích, resp. Hizballáhu v Libanonu, poté co byli uneseni 2 (!) vojáci IDF (Izraelských obranných sil). Vojenská odpověď, která má kvůli tomu celou zemi vrátit bombardováním o několik desetiletí zpět a zničit životní perspektivu statisíců jejích obyvatel, je nejen „nepřiměřená“ – celé zdůvodnění války proti Libanonu a Palestincům je cynické a lživé.

Důvody války

Únos izraelských vojáků Hizballáhem s cílem vyměnit je za vězně není ničím novým, to se stávalo již v minulosti. Krom toho se v izraelských věznicích nacházejí stovky palestinských a izraelských zajatců. Jen krátce před útoky unesl a uvěznil Izrael ministry a poslance palestinské autonomní samosprávy.

Avšak tyto únosy mají v kapitalistickém tisku a veřejnosti očividně jinou úroveň. Ani jeden z ministrů EU, ani jeden americký velvyslanec, dokonce ani jeden diplomat OSN tuto agresi neodsoudil. Každý z nich však vykřikuje o „teroru“ Palestinců či Libanonců.

Invaze do Gazy a Libanonu nejsou žádnou „spontánní“ reakcí. Invazní plány byly generálním štábem armády v posledních měsících diskutovány mnohokrát. Čekalo se pouze na výhodnou záminku. Izraelskému státu jde o to, posílit svou kontrolu nad okupovanými územími, pásmem Gazy a Západním břehem, a mezitím rozbít jakoukoli Izraeli nemilou strukturu Palestinců, jakoukoli neúspěšnou vládu.

V jižním Libanonu má být zřízena nárazníková zóna, která zajistí vliv sionistického státu a kdykoli umožní další postup. Cílem není zničit Hizballáh, nýbrž jakoukoli vůli libanonského obyvatelstva, především šiitů na jihu země. Tento útok není tedy v žádném případě zaměřen jen proti „islamistům“, ale proti jakémukoli odporu.

Izraelská vláda si přitom umí zajistit podporu imperialismu, především USA.

Postoj imperialismu

Důvodem podpory G8, USA, Británie či Německa je snaha imperialismu celý Blízký a Střední Východ nově uspořádat podle svých zájmů. Jde o daleko více než jen Libanon: o změnu vlády v Sýrii a Íránu podle přání kapitalistických velmocí. Ty jsou připravovány již roky – viz „atomová kampaň“ proti Íránu.

Sionistický stát Izrael je a bude přitom tím nejspolehlivějším spojencem a přední hlídkou imperialismu. Za to dostává ohromnou

ekonomickou a vojenskou podporu, bez které by byl sotva životaschopný. Ne však pouze od USA, jak je všeobecně známo. Spjaty s Izraelem jsou i státy EU, např. Německo. Bundeswehr již po desetiletí těsně spolupracuje s IDF. Německé koncerny dodávají Izraeli nejmodernější vojenské vybavení.

Nejen německá, ale celá evropská diplomacie vidí nyní šanci svou roli prostředníka nadále posílit. Oproti USA, Británii a Izraeli přináší relativně dobré vztahy s arabskými zeměmi, pomocí nichž chce zvýraznit svůj vlastní vliv. Také myšlenka vojenské přítomnosti není ničím novým, byla rozvíjena v případě Západního břehu a pásma Gazy německou rudo-zelenou vládou již v roce 2002.

Odpor

Izraelské letectvo tvrdí systematicky bombardovalo Libanon, přesto však cílů útoků nebylo dosaženo. Vojensky se čtvrtá největší armáda světa proti 3 až 5 tisícům bojovníků Hizballáhu prosazuje jen stěží.

Důvod je očividný. „Teroristé“ mají rostoucí podporu obyvatelstva, protože masy dobře chápou, že cílem útoku není jen Hizballáh, ale i ony samy a jejich nejzákladnější životní zájmy; protože vidí v Hizballáhu symbol toho, že je odpor vůbec možný.

Tento postoj je naprosto ospravedlnitelný. Hizballáh (či Hamás) bezpochyby zastupuje reakční společenské cíle – to však nemění nic na tom, že boj proti okupaci a sionistické útočné válce je legitimním bojem, který musí být podpořen každým komunistou, každým socialistou a každým skutečným demokratem.

Lži

Jednou z největších nejnestoudnějších lží této války je to, že je vedena mezi demokracií, zastupovanou Izraelem, a islamistickou despotií a antisemitismem, zastupovanými Hamásem, Hizballáhem a jakoukoli silou palestinského či libanonského odporu.

Charakter války není určován tím, jakým politickým vedením či politickou formou vlády se vyznačuje ta či ona země, nýbrž postavením ve světovém imperialistickém pořádku, třídním charakterem bojujících stran a jejich válečnými cíli.

V této válce jde o posílení sionistického státu, jeho

vládnoucí třídy a o její koloniální, expanzionistické cíle, stejně jako o ražení imperialistického nového řádu na Blízkém a Středním Východě.

Proto je tudíž naprosto správné, když velká část libanonské a palestinské levice podporuje odpor proti válce a okupaci. Stejně tak si zasluhují solidaritu ty části izraelského mírového hnutí, které proti válce a okupaci vystupují.

Další lež spočívá v tom, že jsou antisemitismus a antisemitismus kladeny na stejnou roveň. Naopak. Sionismus je rasistická ideologie. Izraelský stát je rasistickým, expanzionistickým státem, který je založen na vyhnání a zbavení práv Palestinců a nadále v této praxi pokračuje.

Aby byl zastaven postup antisemitských sil v arabských masách, jako jsou islamisté, bylo by naprosto nesmyslné, postavit se na stranu utlačovatelského státu Izrael. Islamisté jsou bez pochyb nepřáteli hnutí pracujících, žen a komunismu na život a na smrt – ale musí být poraženi politicky. Vítězství Izraele a imperialismu by bylo katastrofou pro masy a také všechny pokrokové síly.

Pouze pokud mezinárodní hnutí pracujících, mládež, protiválečné hnutí a levice dají hodnověrně najevo, že jsou proti útoku, mohou být posíleny ty síly v Libanonu a Palestině, které se zasazují o sekulární, antisemitické a antikapitalistické perspektivy.

Jak dále?

V posledních týdnech vyšli v mnoha zemích lidé proti válce do ulic a vyjádřili tak své odmítnutí sionismu a imperialismu. V Londýně to bylo sto tisíc, v Aténách, Římě, Paříži a dalších francouzských městech se konají pravidelné akce a demonstrace. V dalších zemích, jako je Česko, ale např. i Německo, mají demonstrace velký nedostatek – účastní se jich skoro výlučně přistěhovalci a místní palestinské či libanonské komunity. Místní levice ke své velké ostudě chybí.

Druhým defektem oproti např. Řecku či Británii je skutečnost, že skoro neexistuje solidarita s hnutím odporu v Libanonu. Místo toho je vyzýváno k „příměří“ či dislokaci „mírových“ jednotek OSN či NATO.

Avšak požadavek „příměří“ je bezzubý. Izraelská vláda dala jasně najevo, že jej bude „akceptovat“ až poté, co dosáhla svých válečných cílů.

Požadavek intervence OSN, stejně jako NATO musí být naprosto odmítnut, protože je jen v zájmu imperialismu.

Podporu odporu!

Jak může být vynuceno stažení izraelské armády, ukončení sionistických útoků? Jak může být poražena reakční sionistická a imperialistická útočná mašinérie? K tomu nepomohou ani apely na morálku, ani naděje v mezinárodní právo, nýbrž jen podpora a rozšíření odporu.

K tomu je ale nutné, aby se střet o Libanon a Palestinu rozšířil i mimo jejich území. Místní reakční arabské režimy se omezují na verbální odsouzení Izraele (pokud vůbec). Pro ně, a především pro Egypt a Jordánsko, je spojenectví s Izraelem a USA vždy důležitější než podpora bojujících.

Masové hnutí v solidaritě s Libanonom a Palestinou může tyto arabské režimy destabilizovat a – stejně jako trvajícím odporem v Iráku – ohrožit plány USA na nové uspořádání celého regionu.

Neméně důležité je, prolomit válečnou mašinérii a hospodářství sionistického státu, stejně jako jeho podporu imperialistickými státy. To se může stát ale v konečném důsledku jen tehdy, pokud překročíme demonstrace a pozvedneme politické požadavky, jako je okamžité zastavení veškeré vojenské a hospodářské pomoci Izraeli, a ty budeme prosazovat také pomocí stávek, blokád, okupací, bojkotů a politického tlaku na vlády. Boj proti sionistické agresi je také bojem proti imperialismu a jeho politické, vojenské a hospodářské pomoci Izraeli. Válka proti Libanonu je součástí globálního útoku imperialismu na Blízkém a Středním Východě.

Pro boj proti němu je potřeba pozvednout nejen antisionistická a antiimperialistická hesla, nýbrž i revolučně-demokratická, která budou zaměřena na arabské nacionalistické a islamistické diktatury. Mezi nimi musí být sociální a hospodářské požadavky na pracovní místa, byty, nemocnice a školy.

V boji proti imperialismu se dá zvítězit jen tehdy, pokud se spojí s bojem proti národnímu kapitálu a jeho islamistickým a nacionalistickým diktaturám. Musí vyústit ve vytvoření dělnických států, spojených v regionální federaci, jejímž základem budou nadnárodní a světské demokratické rady pracujících a všech vykořisťovaných a utlačovaných.

★ **Konec izraelským útokům na Libanon! Ukončení pokračující blokády Libanonu ze strany Izraele!**

★ **Zastavme vražedné útoky izraelských jednotek na palestinský a libanonský lid!**

★ **Okamžité a bezpodmínečné propuštění všech arabských vězňů v Izraeli!**

★ **Ukončení blokády palestinských úřadů Spojenými státy, EU a Izraelem! Uznání demokraticky zvolené vlády Hamásu!**

★ **Za proti-blokády, sankce a bojkot izraelského zboží a obchodních vztahů ze strany dělnického hnutí!**

★ **Podporu palestinského a libanonského odporu! Obranu Sýrie a Íránu v případě útoku Izraele či USA!**

★ **Pryč s rasistickým sionistickým státem Izrael – za dvounárodnostní a světskou arabsko-židovskou dělnickou republiku Palestina! Za socialistickou federaci Blízkého východu!**

Ne!

vyslání českých jednotek do Libanonu!

Příměří mezi Libanonom a Izraelem není podepsané ani týden a již dochází ze strany Izraele k jeho porušování. To není nic nového, Izrael ignoruje většinu rezolucí OSN. Pod záminkou boje proti terorismu podniká nálety a nájezdy na libanonské území. Jako záminka k dalšímu vraždění postačuje údajné členství v Hizballáhu...

Jestliže bylo cílem izraelské války rozbití, či alespoň odzbrojení Hizballáhu, pak ji sionistický agresor prohrál. Podpora Hizballáhu na území Libanonu prudce vzrostla, a to nejen mezi muslimy, ale i křesťany a ateisty. Dokázal se totiž jako jeden z mála Izraeli postavit. Záminka Izraele, že Hizballáh unesl 2 jeho vojáky, neobstojí ve většině světa, natož v Libanonu. Za prvé se nedá dost dobře mluvit o únosu, protože oba izraelští vojáci operovali na území cizího státu, kde neměli co pohledávat. Za druhé Izrael jen za posledních několik měsíců zajal stovky Palestinců, včetně 9 členů legitimně zvolené palestinské vlády.

Od počátku války se konaly i v Evropě mnohé protesty – nejvýznamnější asi v Londýně se sto tisíci účastníky. Ale např. v Německu se demonstrace setkaly s tvrdými represemi – krom zákazů vlajek Hizballáhu či portrétů jeho představitelů došlo i na zákaz skandování politických hesel! Na Evropskou unii je vyvíjen nátlak, aby zařadila Hizballáh na svůj seznam teroristických organizací, který již obsahuje snad většinu palestinských organizací. Účelem všech těchto akcí je pochopitelně snaha o znemožnění či alespoň ztížení projevů solidarity s jakýmkoli hnutím odporu.

Evropská unie ví, proč to dělá. Na rozdíl od USA či Izraele je v arabském světě vnímána relativně dobře a snaží se toho využít. Může se alespoň pokusit narušit strategickou hegemonii USA. Navíc ve zničeném regionu bude spousta možností pro investice a zakázky evropských korporací. Jak upozorňuje mnoho komentátorů, je neméně důležitá i skutečnost, že byl letos v červenci zprovozněn ropovod z oblasti Kaspického moře na jih Turecka – se strategickým významem, protože nevede přes ruské území.

Ani Česká republika nechce zůstat pozadu a, jak se v poslední době stalo jejím neblahým zvykem, chce vyslat do Libanonu kontingent českých vojáků. Libanon by se tak stal pátým místem na světě, kde jsou rozmístěni čeští vojáci, včetně účasti na krvavých okupacích Iráku či Afghánistánu.

V izraelsko-libanonském konfliktu nebyla Česká republika v žádném případě nestranná. Zablockovala finský návrh rezoluce OSN volající po příměří, který byl méně proizraelský než je přijatá americko-francouzská rezoluce. Poté poslala pomoc oběma válčícím stranám, což bylo komentováno jako objektivní, protože „oběti jsou na obou stranách“ konfliktu. Jenže Libanon nemá na rozdíl od Izraele čtvrtou největší armádu světa a nedostává ročně miliardy dolarů.

Revoluční socialisté musí odmítnout přítomnost mezinárodních okupačních vojsk na území Libanonu, ať pod hlavičkou OSN či NATO. Musí odmítnout vyslání českých vojáků, byť by šlo „jen“ o vojenské policisty, a naopak požadovat jejich stažení i z ostatních zemí.

Topolánka na dva roky?

ODS ani na dva dny!

Předseda ČSSD Paroubek se ukazuje být zkušeným vyjednávačem. Pohřbil preferovaný projekt ODS na trojkoalici a zdá se, že nejsilnější pravicovou stranu bude ještě chvíli dusit. Doufá, že se mu tak podaří zabránit nejhorším výstřelkům z modrošancové dílny ODS, jako je rovná daň či zrušení Zákoníku práce.

Pan odstupující premiér prý nenechá vládnout ODS až do roku 2009. Děkujeme. Už ne ale za to, že je rozhodnut vládu ODS tolerovat po příští dva roky. I bez rovné daně to stále bude vláda ODS, vláda jednající v zájmu podnikatelů a rozhodně ne „dolních deseti milionů“.

Ta bude určitě schopna i bez tolerance sociální demokracie provádět řadu škrtů a útoků na postavení pracujících a sociálně slabších.

A nemusíme mít strach, že by nevyužila nejbližší příležitosti k prosazení jakéhokoli protidělnického opatření. Koneckonců k vyjádření nedůvěry vládě ODS poté 100 hlasů ČSSD a KSČM stačit nebude.

Paroubek prohlásil, že si vládu ODS představuje jako vládu založenou na „středově kompromisním programu“, ať už to znamená cokoli. To rozhodně odmítáme! Potřebujeme vládu, která bude mít za cíl uspokojování lidských potřeb, nikoli zisky podnikatelů, a to vláda ODS nebude.

Proč ale sociální demokracie odmítá tu nejjednodušší možnost, jak se z této patové situace dostat, tedy předčasné volby? Paroubek tvrdí, že nemá strach z případné prohry, ale že by předčasné volby „otrávily občany“. Takže jeden z mála způsobů, jak mohou občané v tomto systému projevit svou vůli, základní pilíř kapitalistické „demokracie“ lidí „otravuje“? Silná slova od sociálního demokrata.

Jestli Paroubkovi skutečně záleží na těch, o které se sociální demokracie tradičně opírá, tedy na pracujících, měl by naopak

předčasné volby požadovat.

Jak se ale vyhnout tomu, aby volby nedopadly stejně jako v červnu? Musel by vést takovou volební kampaň, která by odhalila záměry ODS, komu budou sloužit a proti komu jsou naopak namířeny. A musel by kandidaturu své strany založit na programu právě opačném, tedy na programu v zájmu pracujících.

Musel by vyhlásit, že chce vládu levice, tedy vládu ČSSD s KSČM. Každá z těchto stran má podporu u jiné části pracujících a sociálně slabších - socdem spíše na odborově organizované pracující či zaměstnance ve veřejném sektoru, KSČM u špatně placených, nezaměstnaných a důchodců.

Protože ale platí prostá skutečnost, že zájmy podnikatelů a jejich zaměstnanců jsou v přímém protikladu, musely by se ČSSD i KSČM s kapitálem rozejít, rozbít svou politiku kompromisu. Co víc, musely by usilovat o opatření v jeho neprospěch - nejen bránit bezplatné školství a zdravotnictví či zastavit deregulace nájmu a privatizace, ale i zajistit např. vymýcení nezaměstnanosti prostřednictvím programu veřejných prací, financovaného strmým progresivním zdaněním korporací a bohatých, vyvlastnění podniků, které propouštějí a jejich postavení pod dělnickou kontrolu a mnohá další opatření, jako je např. zrušení nedemokratických institucí Senátu a prezidenta, které v posledních několika měsících dokonale ukázaly, že budou jen blokovat kapitálu nepohodlná opatření, jako byl např. Zákoník práce. Okamžitě by stáhla zahraniční vojáky z Iráku a Afghánistánu a postavila by se proti zahraniční politice USA.

Myslíte si, že to udělá? Pak vstupte do sociální demokracie. Nevěříte-li tomu a chcete bojovat za revoluční odstranění kapitalismu a jeho nahrazení systémem, založeným na demokratických radách a plánovaném hospodářství, pak vstupte k nám!

Socialistická organizace pracujících je revolučně marxistická (trockistická) skupina. Bojujeme proti kapitalistickému systému a jeho státu. Jsme za socialistickou společnost založenou na plánované výrobě pro uspokojování lidských potřeb místo diktatury trhu nad lidskými životy, za vládu většiny na základě zásad dělnické demokracie místo vlády menšiny mocných a bohatých.

Více o naší politice a našich názorech se dozvíte na webu:

<http://sop.revoluce.info>

Kontakt: sop@centrum.cz

